

ş a f a k
s ö k m e d e n

günahkâr vampir — I. kitap

morgan rice

Günahkâr Vampir

Morgan Rice

Şafak Sökmeden

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Şafak Sökmeden / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Günahkâr Vampir)

ŞAFAK SÖKME DEN’de (Günahkâr Vampir serisinin birinci kitabı), 17 yaşındaki Kate hayatından nefret etmektedir. Onu bir türlü anlamayan ailesinden dışlanan Kate, kendisinden daha popüler ve güzel olan kız kardeşi tarafından sevilmemektedir ve her şeyi kontrol etmeye çalışan ve ablasını ondan daha çok seven annesi tarafından küçümsenmektedir. Kate’in hayatını çekilebilir kılan tek şey arkadaşları ve birtakım alışkanlıklarıdır. Ama buna rağmen hayatı bir kâbusa dönüşmek yolunda hızla ilerlemektedir-özellikle de annesi ablasının okul masraflarını karşılayabilmek için üniversiteye gidemeyeceğini söylediğinde. Ama bir gün her şey değişir. 17. yaş gününde popüler çocuklardan birisi ona tutulur. Aynı zamanda, okula yeni ve gizemli bir çocuk olan Elijah gelir ve aralarında yadsınamayacak bir bağ oluşur. Her şey yoluna giriyormuş gibi görünürken-korkunç bir kaza hayatını baştan aşağı değiştirir. Kazanın ardından Kate’in ölmesi beklenir. Ama ölmek üzereyken, ilginç bir şey gerçekleşir ve bu onu hayatta tutmakla kalmaz, onu daha önce hiç bilmediği bir şeye dönüştürür. Hayatın ve ölümün arasında gidip gelirken Kate başka kimseye benzemeyen birisi olur. Aşk, kayıp, kalp kırıklığı ve ihtiras dolu yeni ve harika bir serinin ilk kitabı olan ŞAFAK SÖKME DEN vampir kitapları türüne yeni bir bakış açısı sunuyor. Kalbinizi sürekli daha da hızlı atmasına neden olacak olay örgüsü ve aşık olacağınız karakterlerle gece yarısına kadar kitabı elinizden düşüremeyeceksiniz ve fantezi türüne yeniden aşık olacaksınız. Aynı zamanda Morgan Rice’ın 12 kitaptan oluşan ve Çok Satanlar listesinde 1 numaraya kadar yükselmiş olan ve Amazon’da 900 tane beş yıldız alan ÜCRETSİZ olarak indirebileceğiniz DÖNÜŞÜM (1. Kitap) ile başlayan VAMPİR MEKTUPLARI serisini de kolaylıkla edinebilirsiniz. Canlandırıcı ve eşsiz anlatımıyla pek çok Genç Yetişkin paranormal hikâyelerde bulunan klasik unsurlar taşıyor.. Okuması çok kolay ve olaylar çok hızlı geliyor... Hoş ve sıcak paranormal aşk romanları okumayı seven herkese tavsiye edilir. The Romance Reviews (Dönüşüm hakkında) Başladığım andan itibaren beni içine çekti ve bir daha bırakamadım... Bu hikâye, hızlı gelişen ve başından sonuna aksiyon yüklü sıra dışı bir macera. Paranormal Romance Guild (Dönüşüm hakkında)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	14
İKİNCİ BÖLÜM	18
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	22
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	24
BEŞİNCİ BÖLÜM	27
ALTINCI BÖLÜM	32
Конец ознакомительного фрагмента.	33

Morgan Rice

Şafak Sökmeden Günahkâr Vampir—1. Kitap

Morgan Rice

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on iki kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan'ın yeni destansı serisi TAÇLAR VE GÖRKEM, 2016 Nisan'ında 1.kitabı olan KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE ile yayında olacak.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Select Acclaim for Morgan Rice hakkındaki yorumlar

“ALACAKARANLIK ve VAMPİR GÜNLÜKLERİNE rakip bir kitap, en son sayfasına kadar başınızı kaldırmadan okumak isteyeceksiniz! Macerayı, aşkı ve vampirleri seviyorsanız, bu tam size göre bir kitap!”

—Vampirebooksite.com (*Dönüşüm için*)

“Rice, daha baştan sizi hikâyenin içine çekiyor, mekânın sade görüntüsüne baskın çıkan inanılmaz betimleyici gücü, hikâyeye yedirme konusunda harika bir iş çıkarıyor... Zevkle yazılmış ve bir solukta okunuyor.”

—Black Lagoon Reviews (*Dönüşüm için*)

“Genç okuyucular için harika bir hikâye. Morgan Rice ilginç bir girdabı daha da derinleştirerek harika bir iş çıkarmış... Canlandırıcı ve eşsiz. Bu seriler bir kızın etrafında yoğunlaşıyor...sıradışı bir kız!...Okunması kolay ve bir solukta bitiyor...Derecelendirilmiş Kitaplardan.”

—The Romance Reviews (*Dönüşüm için*)

“Daha başında beni içine aldı ve bir daha da bırakmadı...Bu hikaye nefes kesici bir macera, bir solukta okunuyor ve en başından sizi heyecana boğuyor. İçinde tek bir sıkıcı an yok.”

—Paranormal Romance Guild (*Dönüşüm için*)

“Heyecan, romantizm, macera ve sürprizlerle dopdolu. Elinize aldığınızda tekrar tekrar âşık olacaksınız.”

—vampirebooksite.com (*Dönüşüm için*)

“Harika bir konu ve özellikle bu, geceleri elinizden bırakamayacağınız türden bir kitap. Sonu o kadar heyecanlı bir yerinde bitiyor ki sırf neler olduğunu görmek için derhal bir sonraki kitabı almak isteyeceksiniz.”

—The Dallas Examiner (*Sevilmiş için*)

“Morgan Rice bir kez daha inanılmaz derecede yetenekli bir hikaye anlatıcısı olduğunu kanıtıyor...Bu kitap vampir/fantezi türü kitapların genç yaştaki severleri dahil geniş bir okuyucu kitlesine hitap ediyor. Sizi şok edecek ve beklenmedik bir yerde bitecek.”

—The Romance Reviews (*Sevilmis için*)

Morgan Rice Kitapları

TAÇLAR VE GÖRKEM

KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (Book #1)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)

CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYINI (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPIR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

NİŞANLI (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

BULUNMUŞ (8. Kitap)

CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)

GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)

KADER (11. Kitap)

TAKINTII (12. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

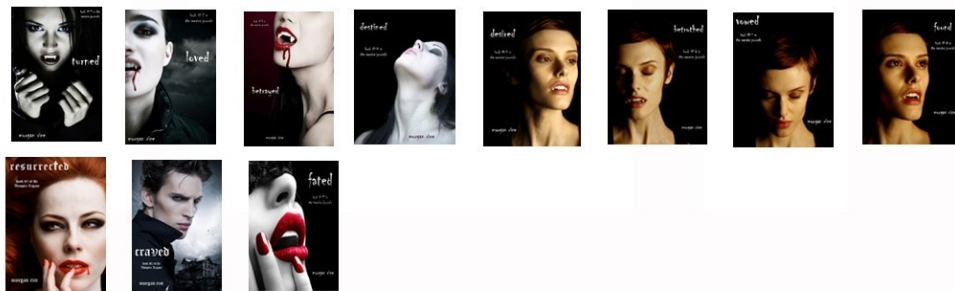
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

VAMPİR MEKTUPLARI serisini şimdi sesli kitap formatında dinleyin!

Copyright © 2016 Morgan Rice

Her hakkı saklıdır. ABD 1976 Telif Hakları Yasasının izin verdiği maddeler dışında bu yayının hiçbir kısmı hiçbir şekilde ve hangi amaçla olursa olsun çoğaltılamaz, dağıtılamaz ve alıntı yapılamaz; yazarın önceden izni alınmaksızın bir veri tabanında ya da depolama sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap yalnızca sizin kişisel kullanımınız için yetkilendirilmiştir. Bu ekitap tekrar satılmamalı ya da başkalarına dağıtılmamalıdır. Başka biri ile bu kitabı paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için yeni bir kopya satın alınız. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almamışsanız ya da yalnızca sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen geri verin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın zorlu çalışmalarına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu çalışmasıdır. İsimler, karakterler, işler, örgütler, mekânlar, durumlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Hayatta ya da ölmüş gerçek kişilere benzerlikler tamamen tesadüf eseridir.

Kapak resmi: Copyright iStock.com/nsilcock

*“Gel, ey sevecen, karakaşlı gece;
Bana Romeo’mu ver; öldüğümde,
Al da küçük yıldızlara böl onu,
Onlar göğü öyle bir süsleyecektir ki
Bütün dünya gönül verecektir geceye...”*

— *William Shakespeare*
Romeo ve Juliet

BİRİNCİ BÖLÜM

Kate on yedinci doğum gününde bir karın ağrısıyla uyandı. Heyecanlı olabilmeyi isterdi; ama ona kimsenin hediye vermeyeceğini, doğum gününe özel bir kahvaltı veya doğum günü pastası olmayacağını biliyordu. Kimse ona doğum günü kartı vermeyecekti. Hatta ailesinden herhangi birisi doğum gününü hatırlarsa şanslı sayılırdı.

Göz kapaklarında ılık Santa Barbara güneşinin ışıklarını hissetti ve gözlerini açıp kırıştırdı. Odası hala kutulardaki eşyalarla doluydu ve kendini bir türlü toparlamaya ikna edemediği büyük bir karmaşa içerisindeydi. Bunu nedeni, belki de, burada olmak istememesiydi. Ailesiyle birlikte olmak istemiyordu – her nerede olursa olsun. Neden istesindi ki? Ondan nefret ediyorlardı.

Kate pikeyi kafasına kadar çekerek ışığın gelmesini engelledi, umutsuz bir şekilde yataktan çıkıp bütün gün yüz yüze gelmemeye çalışıyordu. Daha sonra, yapılacak en iyi şeyin evden mümkün olduğunca hızlı bir şekilde çıkmak ve okula gitmek olduğuna karar verdi. En azından arkadaşları vardı. Evdeki hayatı hakkında her şeyi biliyorlardı ve kesinkes onun için endişeleneceklerdi.

Kate sonunda kendisini yataktan dışarı attı ve en sevdiği rahat pantolonunu ve siyah tişörtünü giydi. Daha sonra eskimiş Converse ayakkabılarını giydi, koyu kahverengi saçlarını düğümlenen yerlerin açılmasına yetecek, ama bir şekle sokmayacak kadar taradı. Özel bir gün olduğundan, biraz maskara sürdü ve sürme çekti. Geriye çekilip aynada nasıl görüldüğüne baktı. Annesi bu giysisini görse nefret ederdi. Bunu düşünmek onu gülümsetti.

Koridorda krep, domuz pastırması ve pekmez kokuları birbirine karışıyordu. Annesi okuldaki diğer çocukların annelerinin saç stiliyle tam bir Amerikalı anne rolü oynamayı seviyordu. Ama aslında bunu bir türlü beceremiyordu. Hepsi düzmeceydi. Her şey sahteydi. Amerikalı anneler çocuklarını severlerdi – tek bir kızlarını seçip ona hayranlık duyarken diğerinin kendini küçük ve önemsiz hissetmesine izin vermezdi.

Kate bu kreplerin kendisi için olmadığını biliyordu. Bunlar babası ve kız kardeşi Madison ve erkek kardeşi Max içindi, ama kendisi için asla. Annesinin alaylı sözleri zihninde yankılanmaya başlamıştı.

Spor yapmaya başlarsan sen de güzel bir kahvaltı yapmaya hak kazanırsın. Ama zamanının büyük çoğunluğunu içeride kitap okuyarak geçirdiğin için yediklerine dikkat etmelisin.

Kate mutfığa girerken kendini olacıklara karşı hazırladı.

Yeni evde mutfakları zevkli bir şekilde döşenmişti ve en yeni model cihazlar vardı. Sanki bir dergiden fırlayıp çıkmış gibiydi. Annesinin mükemmel aile zırvasını sürdürmesi için ihtiyacı olan her şey vardı.

Babası masadaydı, geçen gece tükettiği alkolden dolayı gözleri hala kıpkırmızıydı. Kederli kederli önündeki sade kahvesine bakıyordu. Dokunulmamış krepleri önünde duruyordu. Kate hala onları yiyemeyecek kadar alkolün etkisinde olduğunu biliyordu.

Madison da masadaydı ve küçük el aynasıyla hala makyaj yapmakla meşguldü. Koyu renk saçlarını hafif dalgalarla omuzlarına dökmüştü ve saçları güneş ışığıyla parlıyordu. Makyajını parlak kırmızı ruj ile tamamlıyor ve gerçekten olduğu lise son sınıf öğrencisi gibi değil de bir üniversite öğrencisi gibi görünüyordu. Dışarıdan bakıldığında iki kız arasında sadece on sekiz ay varmış gibi durmuyordu. Madison daha çok bir kadına benziyordu, Kate ise birçok yönden hala cılız bir çocuk gibiydi.

Kate mutfığa daldı ve yerden çantasını aldı. Max onu gördü ve gülümsedi. On dört yaşındaydı ve Kate'in ailesindeki en iyi kişiydi. En azından onu önemsemeye çalışıyordu.

Önündeki krepleri işaret ederek, “Biraz ister misin?” dedi.

Kate gülümsedi. Max'in krepleri sevdiğini biliyordu ve hepsini bir çırpıda silip süpürmemek için çok güç harcıyor olmalıydı. Kate kardeşinin bu jestinden dolayı duygulanmıştı.

“Teşekkürler, istemem,” dedi.

Ancak o zaman mutfak penceresinin yanında sürahiye meyve suyu dolduran annesi dönüp ona baktı.

“Kate’e krep yok,” dedi. “Son zamanlarda biraz kilo almış gibisin.”

Kate’i baştan aşağı düzdü ve yüzünün aldığı iğrenç ifadeyi gizlemedi bile. Kate de ona soğuk soğuk baktı.

Max, annesinin Kate’i yine eleştirmeye başlamasına neden olduğu için suçluluk duyarak kafasını öne eğip tabağına baktı.

Kate duygusuz bir şekilde, “Merak etme anne,” dedi. “Kuralları biliyorum.”

Normalde Kate annesine cevap vermemeye dikkat ederdi. Bu her şeyi daha da kötü bir hale getirirdi. Ama bugün bir şeyler farklı gibiydi. Belki on yedi yaşına girdiğindendi. Kendisini biraz daha güçlü, kuvvetli hissediyordu. Zihninin bir kenarında heyecan verici bir şeyin arifesinde olduğunu hissediyordu.

Kate buzdolabını açtı ve yoğurdu çıkarttı. Annesinin şu an kahvaltıda yemesine müsaade ettiği tek şey buydu.

Bir kaşık aldı ve yoğurdunu yemeye koyuldu, mutfak masasına oturmuş, kahvaltı masasındaki ailesine katılmak istemiyordu.

Annesi elinde portakal suyu dolu sürahiyle birlikte masaya yaklaştı ve herkese bir bardak doldurdu.

Madison aynasını kapadı ve kız kardeşine baktı.

“Seni de Max ile birlikte arabayla okula bırakmamı ister misin?” dedi, gözlerini Kate’in eskimiş ayakkabıları, yırtık kotu ve çirkin tişörtü üzerinde dolaştırıyordu.

Kate Max’a baktı. Max kendisini daha da suçlu hissetti. Max okula her zaman onunla birlikte bisikletle giderdi, ama yeni eve taşındıklarından beri yol uzamıştı ve Madison ile arabayla gitmeye başlamıştı. Bunu çok önemsemiyordu – yeni evlerinden San Marcos Lisesi’ne bisikletle bir saatte gidilirken, arabayla on beş dakika civarı sürüyordu – ama kardeşiyle birlik olma hissini özlemişti. Birlikte bisiklete binerken sanki sessiz bir şekilde, Madison’un açık bir şekilde en sütte olduğu hiyerarşiyi onaylamadıklarını gösteriyor gibiydiler. Ama şimdi bu sessiz protesto bile artık yoktu. Paranoyak düşüncelere kapıldığı zamanlarda Kate annesinin Butterfly Beach yakınındaki bu evde sırf Max ile kendisini ayırmak için mi ısrar ettiğini merak ediyordu.

Annesi, “Araba yok,” diye uyardı, Madison ile konuşurken sesi daha yumuşaktı. “Kate’in harekete ihtiyacı var.”

Kate kahvaltı masasında oturan dördüne baktı ve bir kıskançlık duydu. Ailesi tamamen işlevsiz bir topluluktu ama yine de sahip olduğu tek aileydi ve onlardan ayrı olmak acıydı.

Kate nefesini verirken, “Ben bisikletle gideceğim,” diye cevap verdi.

Madison omuz silkti. Hiçbir zaman Kate’e karşı çok acımasız değildi, ama hiçbir zaman onun tarafını tutmamıştı. Madison evde en sevilen kızdı ve bu konumu sarsılacak gibi değildi. Kate ile fazla bir arada bulunmak ona zarar verebilirdi. Annesinin gözünden düşmenin ne demek olduğunu birinci elden görmüştü ve bunu riske edecek hiçbir şey yapmazdı.

Odanın diğer köşesinde Max Kate’in bakışlarını yakaladı ve sadece dudaklarını oynatarak sessiz bir şekilde *üzgünüm* dedi.

Kate de kafasını salladı ve aynı şekilde *sorun değil* dedi.

Her zaman böyle şeylere sebebiyet vermesi Max’ın suçu değildi. Annesinin adaletsizliği yüzünden kendisini suçlu hissetmemeliydi.

Max eliyle ve hafifçe kaşlarını kaldırarak Kate’in çantasını işaret etti.

Kate kaşlarını çattı ve çantasına baktı. İçinde mavi bir zarf vardı. Yutkundu. Bu bir karttı. Kardeşine minnet duydu. Ona bir doğum günü kartı hazırlamıştı.

Kate kafasını kaldırdı ve onunla göz teması kurdu; kardeşi ona gülümsedi.

Teşekkürler, diye sessizce dudaklarını oynattı.

Kardeşi kafasını salladı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Annesi Madison'a," Bugün antrenmanın yok mu, tatlım?" diye sordu; güzel ve yetenekli büyük kızına bakarken gözleri gururla parlıyordu.

İkisi amigoluk antrenmanı hakkında konuşmaya başladılar, sinsice hangi kızların kötü bir performans sergilediğini ve hangilerinin son zamanlarda kilo aldığını konuşular. Annesi ve Madison ayrılmaz ikili gibiydiler. Kate'in annesi lisedeyken oldukça başarılı bir amigoydu ve bu yüzden Kate'in böyle bir uğraş yerine okuma ve yazmayı tercih etmesi onun için büyük bir hayal kırıklığı olmuştu.

Daha sonra babası masadan kalktı. Herkes soluğunu tuttu. Babaları çok uzun biriydi ve hepsinin üstünde hâkimiyet kuruyor; normalde güneşli, parlak mutfağa karanlık bir gölge düşürüyordu.

"İşe geç kaldım," diye geveledi.

Kate gerildi. Babası bu haliyle yataktan başka pek bir yere gidebilecekmiş gibi görünmüyordu.

Pantolonunun içine sokmadığı gömleği ve yüzündeki birkaç günlük sakalıyla berbat görünüyordu. Belki de babasının içli sorunu annesinin Kate'in dış görünüşünü bu kadar eleştirmesinin nedenlerinden biriydi; belki de babasının iyi görünmesini sağlayamıyordu ve bunun acısını ondan çıkartıyordu.

Herkesin nefesini tuttuğu oda hala sessizdi. Etrafta hantal hantal yürüyen babaları mutfak tezgâhındaki kavanozdan araba anahtarını ve yerdeki çantasını aldı. Hareketleri düzensizdi ve Kate bu durumda araba kullanamayacağını düşünerek kaygılanıyordu. Meslektaşlarının onun hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Akşamları ne kadar içtiğini biliyorlar mıydı? Yoksa iş rol yapmaya gelince annesi kadar başarılı mıydı? İşe gittiğinde daha iyi bir adam, bir aile babası, saygıdeğer bir adam kılığına mı bürünüyordu? Bu harika mahallede bu güzel eve taşınmalarına yetecek kadar terfi etmişti, buna bakılırsa doğru bir şeyler yaptığı kesindi.

Ev kapısı çarparak kapandığında ve arabanın motoru çalıştığında herkes biraz rahatladı. Ama çok değil. Bazen annelerinin kontrolden çıkmamasını sağlayan tek şey babalarını tahmin edilmesi zor huyları olurdu. Onun olmadığı zamanlar her şeyin ve herkesin, özellikle de Kate'in, patronu o olurdu.

"Pekâlâ," dedi soğuk gözlerini küçük kızına dikerek. "Yeni eve taşındığımızdan beri faturalarımızı inceliyorum ve üniversiteye gitme şansının pek söz konusu olmadığını söylemeliyim, Kate."

Kate donup kaldı. Tüm vücudu buza kesti.

"Ne?"

Annesi, "Beni duydun," dedi. "Burası pahalı bir mahalle ve ikinizi de üniversiteye gönderemeyiz. Madison'a öncelik vermemiz gerekiyor. Son sınıfı da bitirip daha sonra Madison'ın okul masraflarına yardımcı olacaksınız."

Kate yağurdun birden midesini bulandırdığını hissetti. Bu duyduklarından öyle yıkılmıştı ki, kendisini kusacakmış gibi hissediyordu.

"Bunu... bunu yapamazsın," diye kekeledi.

Max sandalyesinde aşağı sindi. Kate onun kendisini desteklemeyeceğini bilse de, Madison da rahatsız görünüyordu.

"Ben senin annenim ve benim evimde yaşadığın sürece istediğim her şeyi yapabilirim. Madison harika bir üniversiteye başladı ve senin yüzünden onun başarılı olma şansını tehlikeye atamam." Annesinin yüz ifadesi çok acımasızdı. Kollarını sıkı bir şekilde göğsünde kavuşturmuştu. "Ayrıca bir tebrik etsen de fena olmazdı hani," diye de alaylı alaylı konuştu. "Madison üniversiteden kabul mektubunu aldığından beri ağzından tek bir şey çıktığını duymadım. Kutlama pastası için bile gelmedin."

Pazartesi günü, kabul mektubu geldiğinde, annesi Madison için bir kutlama düzenlemişti. Bir pasta yapmıştı -Kate yine de bir dilim bile yemesine izin olmadığını biliyordu- ve hatta bir ilan asmıştı. Madison'ın kutlaması tam da Kate'in hiç olmayan doğum günü partisinin olması gerektiği gibiydi.

Kate'in kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Zihnini kıpkırmızı bir sis kaplıyordu.

Bir anda ağzından kontrol edemediği şeyler çıkmaya başladı.

“Peki ya ben?” diye bağırdı. “Ya siz doğum günümü kutlamaya ne dersiniz? On yedi yaşına girdiğimiz farkında bile değilsiniz! Neden Madison’ın her şeyi bu kadar önemli oluyor? Bir değişiklik yapıp bana da önem vermeye ne dersin?”

Max’in ve Madison’ın gözleri korkuyla ardına kadar açıldı. Kate daha önce hiç kendisini savunmamıştı ve ikisi de bunun nasıl bir sonuç verebileceğini düşünerek endişeleniyordu.

Annesinin yüz ifadesinden bugün Kate’in doğum günü olduğunu unuttuğu açıkça görülüyordu. Ama hatasını asla kabul etmeyecekti – hiçbir zaman da etmemişti.

“Seninle tartışacak değilim, genç bayan. Madison’ın okul giderlerini karşılamak için benimle temizliğe geleceksin ve bu son sözüm.” Ses tonu duygusuz ve soğuktu. “Bu konuyla ilgili başka itiraz duyarsam seni okuldan alırım ve bir lise diploman bile olmaz. Anladın mı?” Kate’e tiksinti dolu gözlerle baktı. “Okula geç kalmıyor musun?” diye ekledi.

Kate öfkeli bir şekilde orada kalakaldı. Gözlerinde yaşlar birikmişti. Diğer çocuklara doğum günlerinde partiler düzenlenir, hediyeler verilirdi. Onun payına ise geleceğinin ondan çalındığı haberini almak düşmüştü.

Elindeki yoğurt kurusunu yere çaldı ve evden hızla dışarı çıktı. Mayıs ayıydı ve güneş cildini yakıyordu. Bisikletini dün okuldan sonra bıraktığı yerden aldı ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde pedal çevirerek içinde kabaran öfkeyi dışarı atmaya çalıştı.

Annesinden nefret ediyordu. Yeni evinden nefret ediyordu. Ailesinden nefret ediyordu. Bütün hepsi bir yalandı. Bütün bu yıllar boyunca sadece buradan, o berbat, bunalıcı annesinden ve hiçbir işe yaramayan, sarhoş babasından kaçma düşüncesiyle. O gün üniversiteye gideceği gündü. Buradan mümkün olduğunca uzağa, Doğu Yakasına gitmek istiyordu.

Ama artık bu hayali sona ermişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Kate okula bisikletle en kısa sürede gitme rekorunu kırmıştı. Genellikle bir noktada Madison'a geçilirdi, ama o kadar öfkeliydi ve bu ona öyle bir güç vermişti ki tüm yolu kırk beş dakikadan kısa bir sürede kat etmişti.

Bisikletini otoparkın yanındaki bisiklet park yerine kilitlerken sırtı ter içinde kalmıştı. Kendi kendine yüzünün de şimdi kıpkırmızı olduğunu biliyordu.

O sırada bir araba tam arkasında durdu ve içinden Tony fırlayarak indi.

Kate "Aman Tanrım," diye sesli bir şekilde mırıldandı.

Tony sevdiği çocuktur. Futbol takımında oynuyor ve hep havalı çocuklarla takılıyordu, ama bütün bunlara rağmen, her nasılsa gerçekten iyi birisiydi. Herkese zaman ayırmayı başaran çocuklardan biriydi. Lisedeki çocukları mensup oldukları sosyal sınıflara göre değerlendirmiyordu. Kate onun için varoşlarda yaşayan bir kız değildi – sadece Kate Roswell'di. Bazen Kate Tony'nin kendisini daha güzel, daha popüler ve daha komik kız kardeşiyle kıyaslamayan tek kişi olduğunu düşünüyordu.

"Kate," dedi arabanın kapısını çarparak kaparken. "Nasıl gidiyor?"

Kate utanmaktan kendini alamadı. Keşke böyle ter içinde batmayıp yorgun görünmeseydi.

Kate, "İyi," dedi, aklına gelen tek şey buydu.

"Hey," dedi, yüzünde sorgulayan bir ifadeyle. "Bugün farklı görünüyorsun. Gözlerine bir şey yapmışsın."

"Maskara," diye yanıt verdi ve daha da utandı.

Sıradan bir şekilde "Güzel görünüyor," dedi. "Gözlerinin ne kadar mavi olduğunu daha önce fark etmemiştim."

Kate midesinde bir karıncalanma hissetti. Eğer amacı ona iltifat etmekse, oldukça iyi bir iş çıkartıyordu.

Tony, "Bugünün doğum günün olduğunu düşünmekte haklı mıyım?" diye sordu.

Neredeyse bayılacaktı. Bunu nereden bilmişti? Ona söylediğini hatırlamıyordu.

"Evet, öyle," dedi.

Tony güzel, inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi. "Doğum günün kutlu olsun."

Ona yaklaştı ve sarıldı. Kate orada hareketsiz kalakaldı. Bütün vücudu elektrikle çarpılmışçasına titriyordu. O da ona sarılmak istiyor, ama koltuk altlarında terden oluşmuş ıslaklığın görünmesini istemiyordu.

Tony onu bıraktı ve geri çekildi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, kendisini dünyadaki en büyük ahmak gibi hissediyordu. Daha soğukkanlı davranabilmeyi isterdi. Madison'ın sevdiği çocuk ona sarıldığında kendini kaybetmeyeceğini biliyordu.

Tony, "Baksana," dedi, gözleriyle Kate'in omzunun üzerinden otoparkta aylak aylak dolaşan futbol takımına bakarken. "Şimdi acelem var. Güzel bir doğum günü geçir, tamam?" Yürümeye başlamıştı bile; uzaklaşırken omzunun üzerinden konuşuyordu. "Öğle yemeğinde görüşürüz, sana küçük bir pasta getireceğim." Bunları söyledikten sonra gitmiş, arkadaşlarıyla koşmaya başlamıştı.

Kate her şeyi berbat ettiğinin farkına vararak çantasına sıkıca sarıldı. Aklını başından alan, gözleri hakkında yaptığı iltifattı. Tony'nin onu ayartmak isteyip istemediğini merak etmekten kendisini alamıyordu. Belki o da kendisine âşık olmuştu.

"Kate!" birisinin bağırdığını duydu ve dönünce en iyi üç arkadaşını ona doğru koşarak geldiğini gördü.

Dinah Higgins, Nicole Young ve Amy Tan dokuzuncu sınıfta tanıştıklarından beri en iyi arkadaşları olmuştu. Dinah Afrika asıllı bir Amerikalıydı ve Kate için kendi ailesinden daha çok zaman ayıran büyük, sıcak bir ailesi vardı. Saçlarını Afrikalılara has bir şekilde ince ince örmüştü

ve aralarında kırmızı ve mavi renkler görüliyordu. Nicole babasıyla yalnız yaşıyordu; annesi o çok küçükken kanserden ölmüştü. Tam anlamıyla bir Kaliforniyalıydı, ama bunu siyah giysiler ve motosikletçi çizmeleriyle saklıyordu. Saçları doğal olarak sarı olduğundan, şehre inerken genellikle saçını birçok farklı renge boyuyordu. Şu anda saçlarının ucu açık turuncu renkтейdi. Amy içlerinde Kate'in kendisini ne yakın hissettiği kızdı. Anne ve babası Çinliydi ve hem ona hem de abisine fırsat yaratabilmek için Amerika'ya taşınmışlardı. Bundan dolayı Amy ve ebeveynleri arasında büyük bir kültürel fark vardı. Pop kültürünü sevmesi, TV şovlarına kafayı takması ve kaçık kişiliğiyle onu biraz garip buluyorlardı. İşte bu yüzden Kate ve Amy birbirlerine çok yakınlardı. Amy de kendisini ailesinden dışlanmış hissediyordu.

Üç kız Kate'i yakaladı ve hep birlikte ona sarıldı.

Aynı anda, "Doğum günün kutlu olsun!" diye bağırdılar.

Otoparktaki havalı çocukların birçoğu iğrenç yüz ifadeleriyle onlara bakıyordu – bunlar herkesin içinde böyle davranmayacak kadar havalıydılar. Ama bu Kate'in umurunda değildi. Arkadaşlarını ve Madison'a kıyasla sıradan ve sıkıcı olmasına rağmen kendisini özel hissetmesini sağlamalarını seviyordu.

Dinah gülümseyerek, "Senin için hediyelerimiz var!" dedi ve çantasından kötü paketlenmiş bir hediyeyi çıkartıp Kate'e verdi.

Nicole, "Önce benimkini aç," dedi ve Kate'e doğru küçük bir kutu uzattı.

Amy kitaba benzer bir paket uzatarak, "Bunun ne olduğunu tahmin bile edemezsin," dedi.

Kate bütün bu hediyelerden dolayı minnettarlık duyuyordu. "Teşekkürler kızlar," dedi gözlerinin içi gülerek. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Nicole, "Sadece hediyelerimizi aç!" diye bağırdı.

Tenis kortlarının yanındaki çimenliğe oturdular. Kate tüm hediyelerini açtı – Dinah'tan çokolata, Nicole'dan kurukafa ve kemik figürlü küpeler ve *Romeo ve Juliet*'in ikinci el bir kopyası. Kate Shakespeare'i ve romantik trajedileri seviyordu ve elinden gelse tüm akşamı okuyarak geçirirdi.

Hepsini kucaklayarak, "Sizi seviyorum," dedi.

Any arkadaşını dürterek, "Peki... Canavar Anne bu sabah ne yaptı? Doğum gününü kutladı mı?"

Kate kafasını iki yana salladı. "Hayır." Daha sonra Max'ten aldığı kartı hatırladı. "Doğum günümü sadece Max hatırladı."

Kartını çıkarttı. Çantasında biraz katlanmıştı. Mektubu açtı ve önünde çiçek bulunan ve parıl parıl parlayan pembe bir kart çıkarttı. Bu ancak dört yaşındaki bir çocuğa verilecek bir karttı ama Kate yine de bunun için minnettardı. Max bunun için tüm harçlığını harcamış olmalıydı; annesi ona borç vermiş olamazdı.

Kartın içinde "Doğum gününde, kız kardeşim için," yazıyordu. Max karta herhangi bir mesaj yazmamıştı, sadece üstüne "Kate" ve altına da "Max" yazmıştı. Bu basit karta bakmak ona acılı, berbat sabahı hatırlatmış ve kalbinin yeniden sıkışmasına neden olmuştu. Kate'in alt dudağı titremeye başlamış ve Kate buna engel olamamıştı.

Dinah kollarıyla arkadaşını sararak, "Kate!" diye bağırdı. "Sorun nedir?"

Gözyaşları içinde konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Üç kız da evdeki hayatının ne kadar zor olduğunu biliyordu – üç yıldır onu dinliyor ve ona yardımcı olmaya çalışıyorlardı – ve arkadaşları için gerçekten endişeleniyorlardı.

"Annem dedi ki," diye başladı Kate güçlükle nefes alarak, "üniversiteye gidemeyeceğim. Madison'ın okul masraflarını karşılamak için çalışmak zorundayım."

Amy'nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Dinah Kate'e acı dolu bir ifadeyle baktı. Nicole kolunu sıktı.

Amy, "Bunu yapamaz!" diye bağırdı.

Nicole kaşlarını çatarak, "Bu hiç adil değil," dedi. "Evden kaçmak istersen her zaman bizimle kalabilirsin."

“Veya bizimle de,” diye Dinah ekledi. “Annem seni seviyor. Bunu biliyorsun.”

Kate “Teşekkürler,” diye mırıldandı. “Ama üniversiteye gidemezsem ne yapacağımı bilmiyorum. B planım yok yani, anlıyorsunuz ya?”

Kızlar kafalarını salladılar. Daha önce üniversite hakkında çok konuşmuşlardı, hatta aynı üniversiteye giderek ayrılmamak gibi bir planları da vardı.

Kate, “Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi ve yeniden gözyaşlarına yenildi.

Any, “Tahminime göre Madison yine sana arka çıkmamıştır, dedi. Kate’i desteklemediği için Madison’dan nefret ediyor ve her zaman Kate’e kız kardeşine o kadar yüz vermemesini söylüyordu. Amy’ye göre Madison övgülerini ve ilgisini toplamak yerine, annelerinin Kate’e o kadar kötü davranmasına engel olmalıydı.

Kate somurtkan bir şekilde, “Hayır,” diye yanıt verdi.

Nicole, “Hey,” dedi arkadaşına sarılarak. “Her şey iyi olacak. Biz yanındayız ve seni kollayacağız. Her şeyi yoluna koyacak bir şey gerçekleşecek. Söz.”

Kate onun nasıl böylesine emin olabildiğini bilmiyordu. Nicole her zaman bir şeyleri değiştirmekten ve yoluna koymaktan bahsedirdi, ancak Kate için değişen her şey daha da kötüye gidiyordu. Babasının içki sorunu kötüye gidiyor, annesinin hayatı üzerindeki tahakkümü daha güçlü hale geliyor, Madison altın çocuk rolünü daha çok oynayıp daha da el üstünde tutuldukça giderek daha da uzaklaşıyordu. Kate’in hayatı sürekli yokuş aşağı gidiyordu ve üniversiteye gitme şansını yitirmesi de son perde olmuştu.

Nicole hala konuşmaya devam ediyordu. “Okul balosu yaklaşıyor,” diyordu. “Orada ne olacağını kim bilebilir?”

Kate, “Ah, lütfen,” diye yanıt verdi. “Şu anda erkekler düşünebileceğim son şey.”

Amy, “Gerçekten mi?” diye şaşırarak sordu. “Çünkü otoparkta Tony Martin’in Kate Roswell’e sarıldığını görür gibi oldum da.”

Üzüntüsüne rağmen bunun düşüncesi bile Kate’e iyi geldi. Yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. “Evet. Şey, maskara ile gözlerimin çok güzel görüldüğünü söyledi.”

Dinah, “Aman Tanrım!” diye bağırdı. “Senden kesinlikle hoşlanıyor!”

Kate güldü ve kafasını salladı. “Bilmiyorum. Herkese karşı çok nazik.”

Amy, “Evet, *nazik*,” dedi, “ama baştan çıkartıcı değil!”

Nicole’ün üzerinde zafer kazanmış edası vardı. “Her şeyin çok yakında yoluna gireceğini söylememiş miydin?”

Kate elini sallayarak arkadaşlarının heyecanını dağıtmak istedi.

“Bence her şey sandığınız gibi değil,” dedi.

Dinah kaldığı yerden devam etti: “Belki de okul balosu için sana teklifte bulunacaktır.”

Bunun düşüncesi Kate’in içinde bir heyecan patlamasına yol açtı. Ona teklifte bulunma ihtimali var mıydı? İşte o an maskarayı ve nasıl ağladığını hatırladı.

Kate panik halinde, “Aman Tanrım, gözlerim akmış mı?” diye sordu.

“Hayır kızım,” diye yanıt verdi Dinah. “Gayet iyi görünüyorsun. Ama öğle yemeği için doğum günü hediyesi olarak seni biraz süsleyip püsleyeceğim!”

Dinah makyaj yapmayı seviyordu. Ailesi çok büyük olduğundan moda uygun ayakkabıları ve elbiseleri alamıyordu ve bundan dolayı giysilerini kendisi tasarlayıp makyajını kendi yapıyordu. Çok yaratıcıydı. Her zaman başkalarını görünüşleri üzerinde deney yapmaya teşvik ederdi. Nicole diğerleri arasında iddialı görünmeyi seven tek kişiydi. Amy ailesini çıldırtmamak için sadece görünmeyi tercih ediyor, ama yine de şans bulduğunda mini etekler ve yüksek topuklu ayakkabılar giymeyi seviyordu.

Kate kimliğini moda üzerinden ortaya koymayan tek kişiydi. Yaptığı seçimlerin büyük çoğunluğunun annesini kızdırma amacını güttüğünü hissediyordu. Annesinin ipeksi, süslü, pastel renkli elbiselerini giymeyi ve geçit törenlerine gitmeyi bıraktığından beri erkeksi bir görünüme bürünmüştü. Ama gerçekten erkeksi mi olduğunu, yoksa böyle giyindiğinde annesini kızdırmaktan hoşnutluk mu duyduğunu tam olarak bilmiyordu.

Kate gülümsedi. Tony'nin kendisini okul balosuna davet etme şansı varsa, bunun için her şeyi yapardı. Oldukça sıkıntılı geçen sabahın ardından kendisini çok daha iyi hissediyordu. Arkadaşlarının her zaman yanında olacağını biliyordu.

Kate, “Bakın, eğer Tony bana bugün baloya birlikte gitmeyi teklif etmezse de sorun değil,” diye ekledi. “Baloya her zaman birlikte gidebiliriz.”

Amy, “Bunu söylediğine çok sevindim,” diye cevap verdi. “Ailem bir *erkek*le aynı arabaya binmeme izin vereceğini sanmıyorum.”

Hep birlikte güldüler. Birbirlerine güvenebileceklerini bilmek harikaydı, okul balosunda eğlenmek için erkeklere güvenmek zorunda değillerdi.

Zil çaldı ve kızlar kalkıp her biri kendi yoluna gitti. Amy ve Kate'in birlikte matematik dersleri vardı; kol kola koridorlarda yürümeye başladılar.

Kate birden Amy'nin kolunu sıktığını hissetti. Kaasını kaldırınca Madison'ın arkadaşı amigo kızlarla birlikte dolapların çevresinde dolaştıklarını gördü. Arkası Kate ve Amy'e dönüktü ve onların arkasında olduğunu bilmeden kızların katıla katıla gülmelerine neden olan bir hikâye anlatıyordu.

“Daha sonra annem dedi ki, ‘Genç bayan, Madison'ın üniversiteye gidebilmesi için benim gibi bir temizlikçi olacaksın.’ Buna inanabiliyor musunuz? Ben de kendi kendime dedim ki, ‘Aman Tanrım, kız kardeşimi bir köleye dönüştürüyor!’ Ve bütün bunlar onun doğum gününde oldu! On yedinci yaş günümde bana araba almışlardı. Ona ise hiçbir şey alan olmadı.”

Bir kahkaha kopardı ve diğer kızlar da onu izledi. Kate'in midesine kramplar girmeye başladı. Madison ona nasıl böyle gülebilirdi? Madison'ın evde ona arka çıkmadığını biliyordu, ama arkadaşlarıyla onun başına gelenler hakkında dedikodu yaptığının farkında değildi.

Amy Kate'in koluna daha sıkı girdi ve onu destekleyip ayakta durmasını sağladı. Onu yönlendirerek Kate'in Madison'ın ve diğer kötü kızların yanından yürüyüp geçmesini sağladı. Kate geçerken Madison'ın onu tanıyacağını ve konuştuklarını duyduğunu fark edeceğini biliyordu.

Kız kardeşinin yanından geçerken omzunun üzerinden ona baktı. Gözleri keşişti ve Madison'ın yüzünde şaşkın bir ifade oluştu. Ama bunun dışında, Kate'in duygularını incittiğini fark ettiğini gösteren hiçbir iz yoktu. Daha sonra başka tarafa baktı ve dikkatini tamamen arkadaşlarına verdi.

Kate kendini sınıfa attı, kendini hiç olmadığı kadar kötü hissediyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kate ilk iki dersi güçlükle bitirdi, ama kendini hala pek iyi hissetmiyordu. Zil çaldığında öğlen yemeği saatinin geldiğini ve yenide arkadaşlarıyla birlikte olacağını düşünerek rahatladı.

Kate kalabalık kafeteryada arkadaşlarıyla birlikte sıraya geçti ve yemeklere çok yakından bakmamaya çalıştı. Yemek seçmek çok zordu. Bir vejetaryen olan Nicole ne yiyeceğine karar vermekte her zaman çok zorlanırdı. Bugün patates ve kuru fasulye yiyecekti, Dinah ve Amy ise tavuklu tikka masala ve pilav alarak yiyeceklerini kolay bir şekilde seçtiler. Kate curry sosunun çok yağlı olduğunu düşünüyordu, ama normalden daha iri olan Dinah pek umursamıyordu, çünkü uzundu ve cüsseliydi. Amy çok zayıftı ve kilo alma korkusu olmadan istediği her şeyi yiyebilirdi. Nicole çok fazla titizleniyormuş gibi görünmemeye çalışıyordu.

Sonunda Kate salatada karar kıldı. Annesinin kilosuna hakkında söylediklerinin temelsiz olduğunu biliyordu, ama yine de birkaç kilo verirse annesinin kendisine o kadar sert davranmayabileceğini düşünüyordu.

Dinah tabağını görünce, “Kızım,” dedi, “lütfen bana sadece bunu yiyeceğini söyleme. Bugün senin doğum günün! En azından bir tatlı al!”

Kate oturduğu yerde alçaldı.

“Aslında, Tony öğle yemeğinde beni görürse bana pasta getireceğini söyledi,” dedi.

Diğer üç kız birbirlerine bakarak sırtttılar. Kate bundan bahsettiği için kendisini aptal gibi hissetti.

Nicole birden, “Aman Tanrım,” dedi.

Herkes konuşmayı bıraktı ve onun nereye baktığını görmeye çalıştı.

Kafeteryaya çok yakışıklı bir çocuk girmişti.

Kate arkasını dönerken, “Aman,” dedi. “Bu Elijah. Son sınıfa gidiyor, okula bir ay önce başladı. Madison’ın onun hakkında konuştuğunu duydum.”

Nicole sesinde en ufak bir sertlik olmadan, “Bu yakışıklı okulda bir aydır dolaşıyor ve ben onu daha ancak şimdi mi görüyorum?” dedi. Çarpılmış gibiydi, gözlerini ondan alamıyordu.

Dinah da ondan hoşlanmış gibiydi.

“Kesinlikle. Aynı *Titanik*’teki Leonardo Di Caprio gibi.”

Nicole, “Ama düşünceli,” diye mırıldandı. “Karanlık ve düşünceli.”

Kate bir daha baktı. Elijah gerçekten de çok çekiciydi. Ama Madison’ın annesine anlattıklarından duyduğu kadarıyla, Elijah yalnızdı. Hiçbir zaman birisiyle dolaştığı görülmemişti. Bir ay önce okula geldiğinde Madison onu kendi arkadaş grubuna katmaya çalışmıştı, ama o isteksiz davranmıştı; Madison bunu bir küçümseme olarak algılamıştı. Bundan sonra da onun bir kaçık olduğuna ve ilgi gösterilmeyi hak etmediğine karar vermişti.

Gerçekten de eşine az rastlanan biri gibiydi. Aslında bu büyük ihtimalle Kate’in onu bir kafeterya gibi kalabalık bir yerde ilk görüşüydü. San Marcos büyük bir okuldu ama Elijah gibi birisi öyle kalabalık içerisinde kolay kolay kaybolup gitmezdi. Onu neden daha sık görmemiş olduğunu merak etti.

Nicole, “Okul balosu hakkında konuştuklarımızı hatırlıyor musun?” dedi. “Hepsini unutun. Eğer baloya onunla gidersem üçünüzü de ekerim!”

Herkes gülmeye başladı. Kate dışında. Kate Elijah’a bakıyor, insan kalabalığı içinde nasıl davrandığını izliyordu. Uçacak gibi hafif görünüyordu ve sanki yürümüyor da kayıp gidiyordu. Çok zarif bir hareket tarzı vardı, her bir adımını dans eder gibi atıyordu. Çok büyüleyiciydi.

Daha sonra birilerinin ona baktığını fark etmiş gibi kafasını çevirdi. Kalabalık kafeteryanın ta diğer ucundan gözleri kesişti. O an Kate’in üzerinden daha önce hiç yaşamadığı bir heyecan dalgası geçti. Sanki elektrik çarpmıştı, vücudundaki her bir sinir ucu alev alev yanıyordu.

Daha genç birkaç çocuk Kate’in masasını önünden geçti ve görüş açısını kapattı.

Onlar geçene kadar Elijah çoktan gitmişti.

Kafasını çevirdi ve daha önce yürümekte olduğu yöndeki kapıdan çıkarken onu görmeye çalıştı ama göremedi. Kaybolmuştu.

Kate gülüşen arkadaşlarına, “Kızlar,” dedi, “siz de bunu gördünüz mü?”

Hepsi kafaları karışık bir şekilde ona baktı.

“Neyi?”

“Elijah. Bir saniye önce oradaydı ve birdenbire kaybolup gitti.”

Birkaç saniye önce olduğu yere bakıyordu. Kafeteryadan böylesine hızlı bir şekilde çıkıp gitmesi olanaksızdı.

Nicole, “Elijah,” diye güldü, iki eliyle rol yapar gibi kalbini tuttu. Daha sonra alaycı bir saldırganlıkla Kate’e baktı. “Onun için seninle savaşağım. Yumruklar, saç çekmeler, tırnakla kazımlar, elimde neyim var, neyim yoksa hepsiyle savaşağım.”

Kızlar yeniden gülmeye başladılar, ama Kate onlara katılmadı. Bakışları Elijah’ın kısa bir süre önce durduğu yere takılıp kalmıştı. Serseme dönmüştü.

Az önce şahit olduğu şey tam olarak neydi?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kate yanında diğer kızlarla birlikte kalabalık koridorlara geri döndü, kendi dünyasına gömülmüştü. Hala sersem gibiydi. Diğer kızlar neden bu kadar etkilendiğini hala anlamış değillerdi ve Elijah'ın gözlerinin önünde kelimenin gerçek anlamıyla ortadan kaybolup gittiğini her ileri sürdüğünde, bunu bir şekilde açıklamaya çalışıyorlardı. Bunu onlara anlatmaya çalışmaktan yorulmuş ve öğle yemeğini asık suratla terk etmek zorunda kalmıştı.

Okul bitene kadar Kate'in midesi kazanmaya başlamıştı. Tüm yediği sadece yoğurt ve salatadan ve ayrıca Dinah'ın ona verdiği kutudaki çikolatalardan ibaretti. Duygusal geçen sabahtan sonra buraya kızgın ve hızlı bir bisiklet yolculuğuyla gelmiş ve Elijah'ın ortadan kaybolmasının garipliği de buna eklenince bütün bunlar onu zayıf düşürmüş ve sersemletmişti.

Bisikletinin kilidini açtı ve eve doğru sürmeye başladı, acele etmemeye çalışıyordu; düşmek istemiyordu. Kitapları ve arkadaşlarının hediyeleriyle dolu çantası ağırdı ve bisiklet sürmeyi daha da yorucu hale getiriyordu.

Akşam saat üçte güneş o kadar da yakıcı değildi ve okyanustan serinletici bir esinti geliyordu. Kate uzaktan Rattlesnake Kanyon Parkını görebiliyordu. Burası en sevdiği yerlerden birisiydi. Doğayı, doğanın sessizliğini ve güzelliğini seviyordu. Hafta sonları oraya gidip hayatı hakkında düşünmeyi seviyordu. Burası ona dünyanın çok büyük olduğunu ve evde ki yaşamının dünyada deneyimleyebileceği şeylerin sadece ufak bir tanesi olduğunu hatırlatıyordu.

Ama dünyayı hiç tam anlamıyla görebilecek miydi? Üniversiteye gitmeden istediği hayatı nasıl yaşayabilirdi ki? Bir yıl daha Kaliforniya'da takılıp kalmak ve annesinin yaptığı gibi, onun yanında, gölgesi gibi zenginlerin evlerini temizlemek düşüncesine katlanamıyordu. Bu adil değildi! Madison'ın okul giderleri için neden para kazanmak zorundaydı? Madison Kate'in yarısı kadar bile çalışkan değildi ve üniversiteye sadece erkeklerle tanışmak için gitmek istiyordu.

Daha sonra Kate kazanacağı paranın bir kısmını bir kenara koyup Doğu Yakasına giden bir uçağa bilet almaya ve bir gün ortalıktan kaybolup gitmeye karar verdi. Bu çok dramatik bir çözümdü, ama başka bir seçeneği var mıydı ki?

Kate kendi düşünceleri içinde o kadar kaybolmuştu ki, önündeki bir kalabalığı neredeyse onlara çarpana kadar fark etmemişti. Bunlar okuldaki son sınıflardı, bağıra çağıra kaldırımında ve yolda bir şeyler yapıyorlardı. Kate onların etrafından dolaşmak üzereydi ki, çocukların arasında birisinin bulunduğunu fark etti. Herkesin sırayla vurup ittiği bir çocuk aralarında bir voleybol topu gibi gidip geliyordu. Kate bu çocuğun koyu renk saçlarını ve narin yüz hatlarını tanıdı. Bu Elijah idi.

Kate, "Hey!" diye bağırdı ve frenlere basarak grubun yanında durdu. "Onu bırakın!"

Çocuklardan birisi döndü, kaşlarını çatarak ona baktı. "Git buradan küçük kız," dedi zalim bir şekilde. "Erkek arkadaşının bir kız tarafından kurtarılmak istediğini sanmıyorum."

İşte ancak o zaman Kate Elijah'a tam olarak bakabildi. Mahvolmuştu. Tişörtünün omzu yırtılmıştı. Ama çocuklar Kate'i görmezden gelip onu yeniden itip kakmaya başladıklarında kendisini savunmaya çalışmadı bile.

"Elijah!" diye bağırdı. "Onlara karşı koysana!"

İşte o zaman ona baktı, sanki onu ilk defa görüyor gibiydi, ama yürümeye devam etti. Kate bunu bir türlü anlayamadı.

Ama Kate, kızların erkekleri savunamayacağına dair saçma bir inanç yüzünden Elijah'ı bu halde bırakmayacaktı. Bisikleti vardı ve bu sayede onlardan daha hızlıydı ve bisikletini vurup kaçmak için bir silah olarak kullanabilirdi.

Ağır ve içindeki kitaplardan dolayı yumru yumru olmuş sırt çantasını eline aldı. Çantasını salladı ve çocuklardan birisinin sırtına indirdi.

Çocuk ileri doğru tökezlerken, "Hey!" diye bağırdı. "Git işine, kaçık."

Kate'ten çok korkmuşa benzemiyordu, ama Kate çocuğun arkadaşlarına rezil olmamak için böyle görünmeye çalıştığını umuyordu.

Belki de son sınıfa giden çocukların arasında silah olarak sadece çanta ve bisikletle dalmak aptalcaydı, ama bilmediği bir tür güç Kate'in kontrolünü ele almıştı, tıpkı yuvasını korumaya çalışan bir kaz gibiydi. Elijah'ı ona kötü muamele yapanlardan koruyordu, tıpkı Madison'ın kendisini ona kötü muamele yapan annesinden korumasını istediği gibi.

Kate Aynı yoldan geri döndü ve bisikleti mümkün olduğunca hızlı sürerek onları dört bir yana dağıttı.

Yoldan çekilen çocuklardan biri, diğerine, “bu manyak da kim?” diyordu.

Kate'in çantasını savuruşuna gülen diğer çocuk, “Bu Marion'ın kız kardeşi değil mi?” diye cevap verdi.

İlki, “çok çirkin,” dedi. “Ama Madison çok güzel. Evlat edinilmiş olmalı, değil mi?”

Bu kaba yorumlardan daha da öfkelenen Kate yeniden saldırdı. Çantasıyla bir çocuğa daha vurdu ve bu sefer öyle sert vurmuştu ki, çocuk bir diğerinin üstüne düştü. İkisi birden yeri boyladı.

Çocuklar daha fazla rezil olmamak için dağıldılar, üzerlerine dadanan eşek arısından korkup dondurmalarını bırakıp giden küçük çocuklar gibiydiler. Kate'in başlarına Elijah'a değmeyecek kadar çok bela açabileceğini fark etmişlerdi.

Kate heyecan ve yorgunluktan nefes nefese kalmıştı, ama zafer kazanmış olmanın verdiği bir heyecan da yok değildi. Yolda boş boş dolaşarak uzaklaşan çocuklara öfkeyle baktı, daha sonra Elijah'a bakmak için döndü.

Ama Elijah gitmişti.

Kate, “Hey!” diye bağırdı. İnsan en azından gitmeden bir teşekkür ederdi.

Kafasını dört bir yana çevirerek nereye gittiğini görmeye çalıştı. Ama baktıkça, Elijah'ın bu kadar kısa bir süre içerisinde görüşünden hemen çıkabilmesinin olanaksız olduğunu anladı. Yolun bu tarafında girebileceği herhangi bir ev veya dükkân yoktu; bir tarafta kayalık sırt, diğer taraftaysa aşağıdaki sokağın evlerinin çatılarına inen küçük bir uçurum vardı. Nereye gitmiş olabilirdi?

Patlak güneşe karşı gözlerini kısarak etrafına baktı, ama hiçbir yerde onu göremedi. Daha sonra tepenin en altında bir silüet gördü, Elijah'ın o zarif, belirgin yürüme şeklini tanıdı. Bu kadar kısa sürede o kadar uzağa nasıl gidebildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adrenalininle birlikte zaman konusunda yanılmış olabileceğini düşündü, ama içinde rahatsız bir duygu filizleniyordu. Tıpkı kafeteryadaki gibi olmuştu. Elijah'ın çok kısa sürelerde akıl almaz mesafeler kat edebildiğinden artık emindi.

Kate onun peşinde düşmesine neyin neden olduğunu bilmiyordu. Bu belki de on yedi yaşına girmek ve insanların yaptıkları haksızlıkları sineye çekememekle ilgiliydi, ama en azından onu kurtardığı için bir teşekkürü hak ettiğini düşünüyordu. Çocuklara vururken Dinah'ın hediye ettiği çikolata kutusunu ezmişti. Çantasının içi çikolataların arasındaki yapış yapış pembe dolguyla dolmuştu. Ayrıca çantasındaki *Romeo ve Juliet* kitabının kapağında da koca bir kat izi oluşmuştu.

Bisikletini Elijah'a doğru sürmeye başladı. Önünde çok uzun bir yol vardı ve zaman zaman yokuş aşağı gidiyordu. Kate'in tek yapması gereken öne doğru eğilmek ve yer çekiminden yararlanarak tepeden aşağı inmekti. Normalde çok yavaş, dikkatli bir bisikletçiydi ve genelde heyecan peşinde koşmazdı; ancak tepeden aşağı inerken rüzgârın saçlarını okşaması hoşuna gitmişti.

Elijah'ın duyabileceğini düşündüğü bir mesafeye geldiğinde, “Hey!” diye bağırdı.

Döndü ve şaşkın bir yüz ifadesiyle ona baktı. Bir kez daha gözleri karşılaştı ve Kate'in içine çok garip bir duygu doğdu. Elijah'ın gözlerinde bir yoğunluk vardı, gözlerinin ardında lanetli bir ifade bulunuyor gibiydi. Gözler gerçekten ruhun aynasıysa, Elijah'ın ruhu zamanından çok önce yaşlanmıştı.

Vücudunu baştan aşağı sarak duygulardan afallanmış olan Kate frenleri sıktı. Ama normalde hızlı gidiyordu, bisikleti eskiydi ve frenleri de biraz eskmişti; bu yüzden istediği kadar hızlı bir şekilde

duramadı. Yolun sonuna doğru çılginca bir hızla gidiyor, neredeyse uçuyordu. Dehşet içinde yolun sonunda otoyol olduğunu fark etti.

Zamanında duramayacağını anlayınca Kate'in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Doğrudan yola doğru gidiyordu.

Kaçınılmaz, durdurulması zor bir şekilde ölüme doğru gittiğine kanaat getirdiğinde zaman ona daha da acı verecek bir şekilde yavaşlamıştı. Bisikleti "Dur" işaret geçti, hiçbir işe yaramayan frenleri cayırıyor ve etrafına yanmış lastik kokusu salıyordu. Daha sonra yolun beyaz işaretlerinin – ve yoldaki trafiğin ortasına dalıverdi.

Kate bir karavanın ona doğru geldiğini gördü. İrkilen şoförün gözlerini gördü – ve daha sonra çarpma anını hissetti.

Kate karavana çarpmıştı. Hiçbir acı hissetmemişti, ancak çıkan kulakları sağır edercesine yüksek sestem bir şeylerin kırıldığını anladı. Büyük ihtimalle her şey kırılmıştı.

Ön cama çarpıp yeniden geri gelirken arabanın kornası acı acı çalmaya başlamıştı. Bisikleti havada uçmuş ve daha sonra yere düşmüştü. Kate karavanın ön tarafından yere yuvarlanmış ve kafa üstü düşmüştü.

Kate dönüp duran siyah yıldızlar görüyordu. Bisikleti yanına düşmüş, sert asfalt yolda paramparça olmuştu. Kate bir uyuşma hissetti ve daha sonra burnuna kan kokusu geldi.

Ama acı hissetmedi. Çok kötü bir durumda olduğunu biliyordu. Hareket edemeyecek kadar kötüydü. Ama hiçbir şey hissetmiyordu.

Kate'in kafası yanına düştü ve bakışları uzakta parıl parıl parlayan okyanusu buldu. Sanki uzun bir tünelin sonundaymış gibi, Kate fren yapan araçların, açılıp kapanan kapıların ve bağırarak insanların seslerini duyuyordu. Benzin, lastik ve metal kokusu alıyordu ve bir şeyler yanıyordu.

Daha sonra, bütün bu kargaşa içerisinde, Elijah'ın yüzünün hemen önünde belirmediğini gördü ve onun kollarına düştüğünü hissetti. Bir şeyler söylüyordu, ama Kate ne dediğini anlamıyordu. Yüz ifadesi çok yoğun ve paniklemişti.

Ve görüşü kapanmadan önce, Elijah'ın iki yanındaki kesici dişlerin uzadığını gördü. Hareket bile edemiyor, bağırıyordu. Ama boynunda keskin, sıcak ve ıslak bir his duydu, bundan emindi.

Daha sonra tüm dünya kararı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kate'in farkına varabildiği ilk şey elektronik bir bipleme sesi oldu. Daha önce ölüm hakkında pek düşünmemişti, ama ölümün sesinin böyle bir şey olduğundan emindi. Az sonra Bunun yanında başka bir ses de duyulmaya başlandı: bir cızırtı. Daha sonra da ileriye doğru gittiğini hissetti.

Tekerlekler, diye düşündü. *Bir sedyedeyim.*

Daha sonra çamaşır suyu ve deterjan gibi aşırı temiz ve garip bir koku geldi.

Hastanedeyim, diye düşündü.

Daha sonra ölü olmadığını anladı. En azından şu an için.

Kate boğazında bir şey hissetti ve ara sıra koluna bir şey batıyordu. Acıtmıyordu ama rahatsız ediciydi. Elini kaldırmaya çalıştı ama yapamadı. Yukarıdan garip sesler geldiğini duyuyordu, sanki insanlar suyun içinde konuşuyormuş gibiydi. Saniyeler geçtikçe sesler daha net seçilir hale geldi ve nazı sesleri ve kelimeleri seçmeye başladı.

Birisi,” Bu bir mucize,” dedi. Bu tanımadığı bir sest.

Başka bir ses, “Daha önce böylesine büyük bir kazadan sonra iyileşen kimse görmedim.”

İlki, “Test etmek için anne ve babası izin verir mi bilmiyorum,” dedi. “Çünkü onu oradan kaldırdıklarında dümdüz yatıyormuş, daha sonra birden nefes almaya başlamış. Elektrik şoku uygulamaya bile zaman kalmamış.”

Kate karavanla çarpışmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Acaba hastaneye daha yeni mi gelmişti, yoksa komada yıllar mı geçirmişti? Bu ikinci düşünceden panikledi. Ya on yedinci doğum gününde bilincini kaybedip de otuzuncu doğum gününde uyandıysa? Ya da kırkıncı? Ya da sekseninci!

Her birisi çoktan evlenmiş ve çocuk sahibi olmuş Amy, Dinah ve Nicole ile karşılaşma fikrinden giderek daha da rahatsız oldu. Hayatta olduğu için şanslı olduğunu biliyordu, ama herkesin onsuz hayatına devam ettiğini düşüncesi korkutucuydu.

Bir şekilde, sanki yoğun duygularının verdiği güç sayesinde, göz kapaklarını açtı.

Birisi, “Uyanıyor,” dedi.

“Bu imkânsız. O suni komada.”

İlki daha ısrarcı bir şekilde, “Gerçekten!” dedi. “Az önce gözlerini açtı!”

Kate seslerin tonundan bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Kaza esnasındaki hızı, yere düştüğü açığı, kafasının asfalta çarpışı – normalde yüzde yüz ölmüş olması gerekiyordu.

Seslerini duyup bütün olasılıkları alt üst ederek hala hayatta olduğunu anlayınca bu onu daha da büyük bir paniğe sürükledi. Gözlerini kırıştırmaya ve çevresindekileri görebilmeye başladı. Beyaz asma tavan parlıyordu ve her iki tarafındaki doktor ve tıp hastabakıcıların kafası karıştıktı.

Başına ne geldiğini sormaya çalıştı, ama dilini tam olarak hareket ettiremiyordu. Ağzında bir şey vardı.

Elini uzatarak doktorlardan birisini tutmaya çalıştı. Hareket ederken bileğinden gelen çizgi şeklindeki bir şeyi fark etti. Bu bir çeşit iğne, serum veya damar yolu gibi bir şeydi. Bunu görüntüsü midelerini bulandırdı – hiçbir zaman iğneleri sevmemişti. Kolunda kurumuş kan vardı.

Kate kazanın üzerinden kısa bir süre geçtiğini anladı. Eğer başka türlü olsaydı, hiçbir yerde kan ve hastabakıcılar olmazdı. Onu koridorda böyle hızla götürmezlerdi. Eğer yıllarca komada kalmış olsaydı ve hastanede bir yerlerde yıllarca yatsaydı, o zaman herkes tarafından tamamen unutulmuş olur ve büyük ihtimalle üzeri tozla ve örümcek ağlarıyla kaplı olurdu.

Kazanın üzerinden fazla zaman geçmediğini bilmek onu biraz rahatlattı, ama yine de doktorlardan ve yüzlerindeki ifadeden rahatsız olmuştu.

Sonunda uzanıp doktorlardan birini giysisinin kolundan tutmayı başardı. Doktor bakışlarını aşağı indirerek onu tutan ele baktı. Sanki bir hayalet görmüş gibi yüzü bembeyaz oldu. Hastabakıcıya baktı.

“Kemiklerinin kırılmış olduğunu söylediğini sanıyordum.”

Hastabakıcı da onun eline bakıyordu.

“Kırılmıştı,” dedi.

Birden devam edemeyecek kadar şaşkınlığa uğramış gibi olduğu yerde kalakaldı. Onu geride bıraktılar ve doktor görüşten çıktı.

Sonunda Kate sedyenin köşeyi döndüğünü hissetti ve sonunda durdu. Doktorlar dört bir yanında koşturuyorlardı, onu her birisi bipleyen farklı makinelere bağlıyorlardı. Baştan aşağı sarıp sarmalanmıştı. Ama her geçen dakikayla birlikte başka bir zihinsel yeti kazanıyor veya vücudunun başka bir parçasını daha kontrol edebiliyordu.

Konuşmaya çalıştı ama boğazındaki o şey ona engel oldu. Elini oraya götürünce ağzında plastik bir koruma gibi bir şey bulunduğunu hissetti.

Doktorlardan birisi elini uzaklaştırmaya çalışarak, “Hey, hey, hey,” dedi. “Bu nefes almana yardımcı oluyor. Orada kalmalı.”

Onların sözünü dinledi.

Doktorlardan biri diğerine, “Propofol seviyesini artıralım,” dedi. “Beyinde hala şişlik oluşma riski var. Koma sayesinde hasarı en az seviyeye indirebiliriz.”

İkinci doktor, “Zaten maksimum dozu kullandık,” dedi.

İlki, “O hale bir yanlışlık olmalı,” dedi. “Hastabakıcı bu işten pek anlamıyor gibi. Büyük ihtimalle yanlış yazmış olmalı. Bu kızın maksimum dozu almış olma ihtimali yok.”

“Tamam, öyle diyorsan öyle olsun.”

Kate bileğinde damar yolunun olduğu yerde bir titreme hissetti. Vücudunda garip bir his dolaydı, bu sıkıcı bir film esnasında hissettiğiniz yorgunluk gibi bir şeydi. Ama uyutuluyormuş gibi görünmüyordu.

Şimdi doktorların hepsi birbirlerine bakıyordu.

İlk doktor, “Maddeyle ilgili bir yanlışlık olmalı,” dedi. “Tanrım, şuna bir bakar mısın? Şu anda ihtiyaç duyacağımız en son şey bir dava daha.”

Doktorlardan birisi çıktı ve ikisi yalnız kaldı.

Birisi ona doğru eğildi. Göz bebeklerine fenerle ışık tuttu.

“Uyuşturucu mu kullandın?” diye sordu.

Kafasını hayır anlamında salladı.

Ona inanmış gibi görünmüyordu.

“Propofol’un etkisini göstermesine engel olacak herhangi bir şey varsa bilmeliyiz. Amfetamin kullandın mı?”

Kate yeniden kafasını salladı. Boğazındaki o şeyin bir an önce çıkartılmasını ve onlarla konuşabilmeyi istiyordu.

Doktorlar birbirlerine baktılar, ne yapacakları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. O anda başka birisi daha yatağa yaklaştı. Bu takım elbise giymiş bir kadındı.

“Kızın kimliğini bulduk,” dedi. “Sırt çantasında bir kart vardı. San Marcos Lisesinden Kate Roswell. Okul müdürü bana anne ve babasının telefon numarasını verecek.”

Doktorlar kafalarını salladı.

İçlerinden birisi, “Veya telefon numarasını ondan kendin de isteyebilirsin,” dedi ve yatakta uyanık bir şekilde yatan ve sabırlı bir şekilde gözlerini kırıştıran Kate’i işaret etti.

Kadın bocaladı.

“Bana onun komaya sokulacağı söylenmişti.”

Diğer doktor, “Sokulacaktı,” dedi.

İki doktor kadına boş boş baktılar, her ikisi de afallamış görünüyordu.

“Bize bir saniye izin verebilir misiniz?”

Doktorlar şaşkın bir şekilde uzaklaştı.

Kadın Kate’e döndü.

“Kate, beni duyabiliyor musun?” dedi.

Kate kafasını sallayarak onayladı.

“Sen Kate Roswell’sin, değil mi?”

Kate yeniden kafasını salladı.

“Ben Brenda Masters, hastanenin sosyal hizmetler uzmanıyım. Sana olanlar hakkında kimse bir şey söyledi mi?”

Kate kafasını iki yana sallayarak olumsuz cevap verdi. Ama zaten ona bir şey söylenmesine gerek yoktu. O olan her şeyi hatırlıyordu. Ona çarpan ve kemiklerini kıran karavanı. Ölümüne yaklaşırken görüşünün kararmasını. Ve Elijah’ı. Elijah’ın dişlerinin uzadığını ve bunları boğazına batırdığını.

Kadın, “Doktorların her zamanki hal,” dedi. “Hiçbir zaman anne ve babanla konuşmak akıllarına gelmez.” Brenda Kate’in yanındaki sandalyeye oturdu. “Bir karavan sana çarptı. Şu anda Santa Barbara Sağlık Ocağında. İyileşme sürecin boyunca seninle ve ebeveynlerinle birlikte olacağım. Merak etme, onlar da çok geçmeden burada olacaklar.”

Brenda sevecenlikle Kate’in kolunu sıvazladı.

Ama Kate’in şu anda ihtiyaç duyacağı en son şey ailesiydi. Kesin yine onu suçlayacak bir şey bulurlardı. Bisikletindeki frenlerin bakımsız olduğundan veya yokuş aşağı o kadar hızlı gittiğinden dolayı onu suçlayacaklardı. Şimdiden annesinin onu azarladığını gözünde canlandırabiliyordu. Daha da kötüsü, Madison’ın üniversiteye gidecek olması ve doğum gününde pasta olmamasından dolayı dikkat çekmek için bunu yaptığını ileri sürebilirdi. Zihninden milyonlarca düşünce geçti ve gözleri yaşardı.

Brenda’nın kaşları hafifçe çatıldı. “Anne ve babanın buraya gelmesini istemiyor musun?” diye sordu.

Kate bir kez daha olumsuz anlamda kafasını salladı ve gözyaşları yanağına aktı.

Kadın buna çok şaşırıldı. Büyük ihtimalle neredeyse ölümle sonuçlanacak bir kazanın ardından on yedi yaşındaki bir kızın ailesini neden yanında istemediğini anlayamıyordu. Büyük ihtimalle hayatında Roswell ailesi gibi bir aileyle hiç karşılaşmamıştı.

Brenda nazik bir şekilde, “Yapmaman gereken bir şey mi yaptın?” diye sordu. “Çünkü eğer sana kızacaklarını düşünüyorsan, böyle olmayacağına eminim. Sadece iyi olduğundan emin olmak isteyeceklerdir.”

Kate kafasını yeniden iki yana salladı. Evet, sinir olacaklardı, ama bu özellikle de yaptığı şeyden kaynaklanmayacaktı. Sorun var olmasıydı.

Gözyaşları birbiri ardına akmaya başladı.

Kadın, “Anne ve babana haber vermek zorundayız,” dedi. “Sonuçta yasal olarak onların çocuğusun.” Daha sonra sesi yumuşadı. “Kate, sana çok önemli bir şey soracağım ve buna gerçekten iyi düşünerek cevap vermeni istiyorum. Cevabın evet ise kafanı yukarı aşağı, hayır ise iki yana salla. Kate, anne ve baban seni incitiyor mu?”

Kate yutkundu, boğazındaki tüp ona acı verdi. Bu soruya evet diye yanıt vermeyi ne kadar da isterdi. Ama yaşadıkları kadının söylediği anlamda bir istismar değildi. En azından o öyle düşünüyordu. Ama istismar her zaman tekme ve yumruk atarak mı olurdu, yoksa yemekten men edilmek, hiçbir nedeni olmadan ayrımcılık yapılmak ve doğum gününün görmezden gelinmesi de sayılır mıydı? Kate bunu tam olarak bilmiyordu. Ve kafasını yukarıdan aşağıya hafifçe sallamasının bir olaylar zincirinin başlangıcına yol açacağını ve hatta belki evinden alınarak ona kötü davranmayacak ve üniversiteye gitmesini sağlayacak birisine evlatlık verilmesini sağlayacak olmasına rağmen, Max’i düşünmeliydi. O henüz sadece küçük bir çocuktuktu ve onu böyle bir travmaya sokamazdı.

Kate hayır anlamında kafasını iki yana salladı.

Kadın da kafasını onaylarcasına salladı, aldığı yanıtın memnun görünüyordu. Kate’i evden kaçan aptal bir genç sanıyor olmalıydı. Ona göre Kate heyecan peşinde koşarken ölümün kıyısından dönmüştü ve şimdi de ceza almadan kurtulmaya çalışıyordu.

Kadın kalkıp eteğini düzeltirken, “Onları arayacağım,” dedi.

Kadın gidince Kate ilk defa yalnız kaldığını hissetti. Boğazındaki tüp onu deli edecekti. Boğazı çok kaşınıyordu. Ve konuşabilmeyi delicesine istiyordu. Birisine Elijah’ın nerede olduğunu sormak istiyordu. Onun kollarında olduğunu hatırlıyordu. Neden ambulansla onunla birlikte gelmemişti? Sonuçta ambulansı çağıran o olmalıydı.

Kate hastane yatağında biraz doğrulup oturabilmeyi başardı, sonunda kliniği görebiliyordu. Klinik uykuda olan insanlarla doluydu. Kate bunların hepsinin komada olduğunu fark etti, tıpkı onun da normalde şimdi olması gerektiği gibi. Onu beynindeki şişlik inene kadar komada olacağını düşünerek buraya getirmişlerdi. Ama vücudu verdikleri ilaçlara karşı koymuştu.

Kemikleri de iyileşmişti. Doktor böyle söylemişti. Kolundaki tüm kemikler – dirseği, önkol kemiği, pazı kemiği – kırılmıştı ve buna rağmen hiç acı hissetmiyordu. Aslında kollarını sorunsuz bir şekilde kullanabiliyordu. Ellerini kaldırıp tüm parmaklarını kıpırdatabiliyordu. Hatta... elini ağzına uzattı ve burada plastikten garip bir ağızlık olduğunu gördü. Parmaklarını bunu altına yerleştirip çekmeye başladı.

Tüp ağzından kayarak çıkmaya başladı. Bu çok rahatsızlık vericiydi, ama tamamı ağzından çıkana kadar çekmeye devam etti. Sonunda rahat nefes alabiliyordu. Tüpü yere attı, ondan kurtulduğuna sevinmişti.

Onu rahatsız eden başka bir şey de kolundaki damar yoluydu. Onu kolunda tutan plasteri çıkarttı ve iğneyi çekerek dışarı çıkardı. Çıktığı yerden kan çıktı ve bu kanı içgüdüsel olarak yaladı.

Tüp ve bütün o kablolar olmadan kendisini çok daha rahat hissediyor ve durumunu daha iyi kavrayabiliyordu. Vücudunda farklı bir his vardı, ama kötü anlamda değil. Hiçbir yerinde acı hissetmiyordu. Tüpü çıkardıktan sonra hissettiği tek rahatsızlık midesindeki kazınmaktı. Çok açtı. Ölümün kıyısından döndükten sonra böyle hissetmek normal miydi?

Üzerindeki ince kâğıttan elbisenin üzerinden vücuduna dokundu. Her şey olması gerektiği gibiydi. Bulmayı umdukları, ama asla bulamadıkları yaralara ulaşmak için elbiselerini kestiklerini düşünüp biraz sinirlendi. Ama... nasıl da hiçbir yara almamıştı? Ne kaburgası kırılmış, ne de ciğerleri zarar görmüştü. Organlarının hepsi sapaşlamdı. Bu çok karmaşıktı.

Daha sonra sedyeyle birlikte sırt çantasını da getirdiklerini gördü. Elini çantasına attı ve Dinah’ın ona hediye ettiği çikolataya bulanmış Amy’nin hediyesi olan kitabı buldu. Daha sonra da çantanın en dibindeki cep telefonunu bulup aldı. Hiçbir zaman Madison gibi akıllı telefon kullanmasına izin verilmemişti, bundan dolayı ucuz, sağlam telefonlardan kullanıyordu. Neyse ki kazada ona bir şey olmamıştı.

Telefonu eline alır almaz önce hem adını bulmak diğerlerine göre daha kolay olduğundan, hem de üçü içinde en yakın arkadaşı o olduğundan Amy’e mesaj yazdı.

Araba çarptı. İyiyim. Lütfen Elijah’ı bul.

Mesajı gönderip bekledi. Birkaç saniye sonra cevap geldi.

NE!?!?!?!?

Kate iç geçirdi. Amy’nin tamamen iyi olduğuna inanmadığı açıktı. Ona cevap yazdı.

Gerçekten, önemli bir şey yok. Hiçbir yerim kırılmadı. Lütfen yalvarırım Elijah’ı bul.

Kısa bir süre sonra Amy’nin cevabı geldi.

Sen kesinlikle iyi değilsin!! Neredesin?

Sinirleri bozulan Kate telefonu yanına, yatağın üzerine koydu. Elijah’ı hemen bulup olan biteni sormak istiyordu. Onun her şeyi bildiğine emindi.

Daha sonra doktorların yatağına yaklaştığını gördü. Bu sefer yanlarında beyaz saçlı yaşlı bir doktor daha vardı ve doğruca ona doğru geliyorlardı. Onun oturduğunu, tüpün yerde olduğunu ve damar yolunun yatağın kenarından sarktığını görünce orada kalakaldılar.

Aralarına yeni katılan beyaz saçlı doktor, “Bu bir şaka mı?” dedi.

Diğerleri kafalarını salladı. “Ambulanstan çıkardıklarında yanındaydım. Yanındaki hastabakıcılar ölmüş olduğunu söylediler ama ambulanstan çıktığında nefes alıyordu.”

Diğeri, “İki doz propofol verdik,” dedi.

Beyaz saçlı doktor, “O zaman nasıl böyle oturabiliyor?” dedi.

Kate onunla konuşmak yerine onun hakkında böyle konuştukları için sinir olmaya başlamıştı. Başından travmatik bir olay geçiren oydu ve ona sirkte sergilenen bir canavar muamelesi yapıyorlardı.

Kate, “Merhaba,” dedi; tüpün boğazına hiç zarar vermediğini görünce rahatladı. “Sanırım şu an daha iyiyim. Eve gidebilir miyim? Ailemi daha fazla endişelendirmenin bir anlamı yok.”

Kalkmaya yeltendi, ama doktorlar kalkmasına izin vermedi.

“Hayır, bir dakika. Üzgünüm ama sana bazı tetkikler yapana kadar gidemezsin. Beyninde hasar oluşmuş olabilir.”

Kate, “Beynimde hasar olmadığına eminim,” dedi. “Alfabeyi tersten okumamı falan ister misiniz?”

Beyaz saçlı doktor hayret içinde diğerlerine baktı. Sonunda herkesin dilinin ucundaki soruyu sordu:

“Sen tam olarak nesen böyle?”

ALTINCI BÖLÜM

Kate'in ailesi hastaneye ancak birkaç saat sonra gelebilmişlerdi. Babası işten erken çıkamamıştı (veya çıkmak istememişti). İlk aranan o olmasına rağmen, annesi “çok meşguldü”. Ailesinden herhangi birisi onu görmeye geldiğinde saat akşam yedi civarıydı. Hatta hastane “yetişkin” bir akraba olarak Madison'a bile başvurmaya çalışmıştı. Ama okuldan sonra çok önemli bir “amigo kız” seçmesiyle meşguldü – tabii ki bu kız kardeşinin hayatından daha önemliydi – ve gelememişti.

Bu süre içerisinde birçok doktor ve hemşire Kate'i görmeye geldi ve bunlardan her birisi de en sonucu beyaz saçlı doktor gibi şaşırıp kalıyordu. Sonunda onun hasta rolü oynadığına ve kaza geçirmiş rolü yaparak dikkat çekmek istediğine karar verdiler, ki anne ve babası geldiğinde onlar da aynen böyle düşünmüştü.

Doktorlar anne ve babasına, “Kızınızın hiçbir şeyi yok,” dedi. “En azından fiziksel olarak. Ama bu derecede bir dikkat çekme isteği ciddi bir psikolojik soruna işaret ediyor.”

Annesi, “Psikolojik sorun mu dediniz?” diye sordu.

“İsterseniz sizin bir terapisteye yönlendirebiliriz.”

Annesi babasına baktı. “Sigortamızın bunu karşılayacağından emin değilim.”

Kate bütün bunları hasta yatağından izliyor ve giderek öfkeleniyordu. Bütün bunları uydurduğunu nasıl söyleyebilirlerdi? Ambulanstaki hastabakıcılar raporunda tüm kemiklerinin kırıldığını söylemişlerdi! Bu numara yapılabilecek bir şey değildi ki!

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.